

**Kosztolányi Dezső:
Akarsz-e játszani?**

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtvá rossz ruhákat öltetni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán téát inni véled
rubin téát és sárga páragőzt?

Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkál a november,
ez utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fűtyürész az ablakunk alatt?
Akarsz-e játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?
Akarsz-e játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

[1912]

Szép Ernő: Játék

Mikor a lámpámat eloltom,
A zuhogó nehéz sötétben
Elalvás előtt nap-nap, folyton
Halált játszom magamba szépen.

Kinyujtom testemet az ágyon
Ünnepélyesen, katonásan,
Szemem szigorúan lezárom...
Szép játék ez kéremalásan.

Fejem keményen hátravágom,
Kezem mellem fölött keresztbe -
Itt volt, leszúrt az én halálom,
Ó szörnyűszép, egyetlen este.

Ki benn szívem dobját ütötte,
A dobverőt letette mostan
S fáradt sóhajjal omlik össze,
Hisz annyit ugrattam, kinoztam.

A holtak mily szépen feküsznek,

Meghódolt hercegnőknél szebben,
Mint a hó, mint az alvó szűzek:
Százszor tisztábban, hidegebben.

Állam magaslik göggel, fönnen,
Nyugodt mellem szép drága márvány,
Nincs forró vérem s langyos könnyem
Csodálatos forrása zárván.

És minden elveszett most innen,
Mint az elfujt gyertyák világa,
Az ég és a szerelem... minden,
Reggel bánata, esték vágya.

Apám szakállas, halvány arca,
Szép útam Páris városába,
Kusza életem láza, harca,
Emlék, szándék, most mind hiába.

Sétálni még egy nő utcáján,
Mosni küszöbét könnyeimmel...
Gyermekkorom, kis fejér bárány
Messzi hajnalból idecsilingel.

Két gyertya hogyha most kigyúlna,
Két gyertya fejtől, jobbra-balra,
Fényük az arcomhoz simúlna
És én így maradhatnék, halva.

[1908.]